

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/193/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111240613
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1111240613.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci maloletého dieťaťa: E. F. F. K., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan Z. republiky a F. republiky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, so sídlom Vajanského 17, 905 01 Senica, dieťa rodičov: matky X. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, XXX XX N., štátna občianka F. republiky, zastúpená JUDr. Andreou Cisárovou, advokátkou, so sídlom Kominárska 2,4, 831 04 Bratislava, a otca T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. I., U. Y. G. Z., Z. republika, štátny občan Z. republiky, zastúpeného JUDr. Milanom Bobákom, advokátom, so sídlom Kalinčiakova 25, 831 04 Bratislava, o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 2.3.2012, č.k. 1P/241/2011-153, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Náhrada trov odvolacieho konania sa štátu n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

V napadnutom uznesení súd prvého stupňa zamietol návrh otca o nariadenie návratu maloletého E. F. F. K., nar. XX.XX.XXXX na územie a pod jurisdikciu Z. republiky, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 165 ods.1 písm. a/ O.s.p.) a podľa ust. § 148 ods.1 O.s.p. nepriznal štátu právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil ust. čl. 1 ods.2 Ústavy SR, čl.1, 3, 12,13, 19 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, prijatého v Haagu 25.10.1980, čl. 17 preambuly, ust. § 2 zák.č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a tým, že s poukazom na citované zákonné ustanovenia a vykonané dokazovanie dospel k záveru o tom, že návrh otca o nariadenie návratu maloletého E. F. F. K., nar. XX.XX.XXXX na územie a pod jurisdikciu Z. republiky nie je dôvodný. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že maloletý E. F. F. K. má X rokov, narodil sa v Z. z mimomanželského vzťahu rodičov, ktorí nežili po jeho narodení v spoločnej domácnosti. Otec svoje rodičovské práva vykonával iba výlučne počas stretnutí so synom každý druhý víkend v mesiaci tak, že sa s dieťaťom stretával za prítomnosti matky alebo v parku v mieste bydliska matky a v roku XXXX sa s dieťaťom stretával výlučne za prítomnosti sociálnych pracovníkov. Od roku XXXX na návrh matky pred Z. súdom prebiehalo konanie o výkone rodičovských práv k dieťaťu.

Súd prvého stupňa konštatoval, že obvyklý pobyt maloletého bol do XX.XX.XXXX X. Z., kde jeho matka vlastní nehnuteľnosť, kde s maloletým bývala, pracovala a kde zabezpečovala opateru a výchovu

dieťaťa. Je nesporné, že obaja rodičia k maloletému nadobudli rodičovské práva a povinnosti, otec sa však o dieťa osobne nestaral, svoje rodičovské práva uplatňoval iba v rozsahu víkendových stretnutí. Aj keď príslušný súd Z. republiky počas konania predbežným opatrením rozhodol o dočasnom zverení maloletého matke Y. X.X.XXXX, konečným rozhodnutím súdu pre maloletých v U. č.k. 815Cron, 832/2006 VG z 25.2.2010 bolo dieťa zverené do výlučnej starostlivosti otca, pričom súd matku vylúčil z rodičovskej starostlivosti o maloletého, pretože matka neoznámeným presťahovaním sa do inej krajiny bránila otcovi v styku s maloletým a upierala mu tak jeho rodičovské práva. Počas konania sa na podnet matky viedlo v Z. trestné vyšetrenie proti otcovi pre podozrenie zo sexuálneho zneužívania dieťaťa, ktoré bolo zastavené pre nedostatok dôkazov rozhodnutím prokurátora z XX.XX.XXXX. Na základe psychologického vyšetrenia rodičov a dieťaťa, bol v roku XXXX pred odchodom matky na F. povolený kontakt otca s maloletým iba za prítomnosti sociálnych pracovníkov. Zo správy poručenského súdu v U. v

11CoP 193/2012-175

R. z XX.XX.XXXX, pred ktorým opäť prebieha konanie o úpravu rodičovských práv k maloletému adresovanej Štátnej prokuratúre pri súde v P. súd zistil, že poručenský súd žiada o zaslanie kópií audiovizuálnych nosičov, ktoré matka predkladala polícii v trestnom konaní, a ktoré neboli nikdy vyžiadané a preskúmané v trestnom konaní vedenom proti otcovi (zastavenom v roku XXXX). V súčasnosti pred Okresným súdom F. prebieha konanie o výkon rozhodnutia cudzieho súdu, týkajúci sa výkonu rodičovských práv k maloletému.

Súd prvého stupňa v rozhodnutí konštatoval, že v zmysle Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 z 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, pojem opatrovnícke právo zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou o dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa, pričom neoprávneným premiestnením alebo zadržiavaním dieťaťa sa rozumie porušenie opatrovníckeho práva v danom prípade nadobudnutého zo zákona, podľa práva členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním a za predpokladu, že toto právo sa skutočne vykonávalo, buď spoločne alebo samostatne, alebo by sa takto bolo vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu alebo zadržaniu. Opatrovnícke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností. Z čl. 12 Dohovoru vyplýva, že ak bolo dieťa neoprávnené premiestnené alebo zadržané podľa článku 3 Dohovoru a v deň začatia konania pred justičným alebo správny orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa. Justičný alebo správny orgán nariadi návrat dieťaťa, aj keď sa konanie začalo po uplynutí lehoty jedného roka uvedenej v predchádzajúcom odseku, okrem prípadu, že sa preukáže, že dieťa sa už zžilo s novým prostredím.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní ustálil, že návrh na nariadenie návratu maloletého E. F. F. K. do miesta obvyklého pobytu do Z. republiky podal otec maloletého prostredníctvom svojho právneho

zástupcu dňa XX.XX.XXXX, pričom Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže ako ústredný orgán obdržalo žiadosť o návrat od ústredného orgánu Z. republiky dňa XX.XX.XXXX. Dňa XX.XX.XXXX bol Centru doručený list talianskej právnickej kancelárie F. G., že právnym zástupcom otca bude R. L. Š. a dňa XX.XX.XXXX od ústredného orgánu Z. doručená Centru správa, že otec si neželá situáciu riešiť možnosťou mediácie. Dňa XX.XX.XXXX Centrum požiadalo ústredný orgán Z., o jednoznačné stanovisko, že aby v prípade, že si želá začať konanie na súde, mohlo postúpiť potrebnú spisovú dokumentáciu jeho právnomu zástupcovi. Dňa XX.XX.XXXX bol Centru doručený originál plnej moci jeho právnej zástupkyne. Dňa XX.XX.XXXX bola právnej zástupkyňi otca zaslaná kompletná dokumentácia, ktorá bola doručená Centru XX.XX.XXXX. Vychádzajúc z obsahu správy centra o vzájomnej komunikácii medzi Centrom ako ústredným orgánom podľa názoru prvostupňového súdu potom nevyplýva, že by otec Centrum požiadaval, aby v jeho mene podal návrh na návrat na príslušný súd. Komunikácia otca s Centrom sa týkala možnosti ustanovenia advokáta a realizovania mediácie, neskôr po odoslaní spisového materiálu jeho právnej zástupkyňi sa komunikácia týkala

informácii o stave prebiehajúcich konaní na tunajších súdoch v súvislosti s uznaním cudzieho rozsudku. Súd konštatoval, že nebolo zistené, žeby otec požiadal Centrum o podanie návrhu na súd, a preto nemožno uznať, že lehota začatia konania o návrhu na návrat začala plynúť X.X.XXXX, ale až dňom, kedy otec nespochybniteľne, určite a zrozumiteľne prejavil vôľu domáhať sa návratu dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, ktorú týmto spôsobom prejavil až podaním samotného návrhu na súd.

Po vykonanom dokazovaní súd prvého stupňa ustálil, že maloletý E. sa spolu s matkou zdržiava na území F. republiky nepretržite od XX.XX.XXXX a odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania maloletého po deň začatia konania pred súdom ako kompetentným orgánom na rozhodnutie o návrhu otca o nariadenie návratu uplynula lehota viac ako jedného roka. Skúmajúc, či sa v súlade s druhou vetou článku 12 Dohovoru dieťa už zžilo s novým prostredím, prihliadol na správu kolízneho opatrovníka, potvrdenie o návšteve škôlky, detského lekára maloletého, z ktorých je nepochybné, že dieťa sa v rodinnom prostredí u matky cíti dobre a bezpečne, je zdravé, vyvíja sa primerane veku, žije s matkou v prostredí,

11CoP 193/2012-176

ktoré mu vytvára najlepšie podmienky pre všestranný rozvoj. Ide o sedemročné dieťa, teda dieťa vo veku, kedy už intenzívne vníma okolie, nadväzuje kontakty a väzby s rovesníkmi, s dospelými, ktoré formujú osobu dieťaťa, jeho charakter, osobnosť, vzťahy s okolím a buduje si svoje sociálne zázemie. Nezanedbateľným faktom je aj skutočnosť, že prostredie dieťaťa nebolo cudzie, keďže matka sa s dieťaťom často zdržiavala na území F.. Vychádzajúc z uvedeného, vzhľadom na vek dieťaťa a dobu, po ktorú sa maloleté dieťa spolu s matkou zdržiava na území F. súd prvého stupňa dospel k záveru, že dieťa sa zžilo s prostredím tak, ako to má na mysli článok 12 Dohovoru, veta druhá.

Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletého poukazujúc na to, že dňa 10.11.2010 bol podaný na Okresný súd Bratislava I pod sp. zn. 9 E cud/7/2010 návrh otca na uznanie rozhodnutia cudzozemského súdu. Okresný súd Bratislava I vydal v tomto konaní uznesenie zo dňa 17. 5. 2011, č.k. 9E cud /7/2010-25, voči ktorému podala odvolanie matka. Krajský súd Bratislava svojim uznesením zo dňa 30.09.2011, č.k. 18CoE 351/2011-110 citované uznesenie Okresného súdu Bratislava I zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia konštatoval, že prvostupňový súd mal podľa obsahu návrhu zo dňa XX.XX.XXXX posúdiť podanie oprávneného ako návrh na vydanie dieťaťa, nakoľko je zrejmé, že oprávnený predložil rozhodnutie príslušného členského štátu, ktorým mu bolo dieťa zverené do starostlivosti. V tomto prípade mal odvolací súd za to, že nie je potrebné osobitné, samostatné konanie uznania cudzieho rozhodnutia (rozhodnutia č. 832/06 VG opatrenie N.815 vydaného súdom pre maloletých v Marche). Z procesného hľadiska podľa názoru otca vyplýva, že prvostupňový súd toho času ďalej koná vo veci (t.j. v konaní sp. zn. 9E cud/7/2010), pričom vo svojom rozhodovaní bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v časti posúdenia podania oprávneného ako návrhu na vydanie dieťaťa.

Otec namietol, že súd prvého stupňa túto okolnosť vôbec nezobral do úvahy, a ani ju nevyhodnotil ako prekážku konania. Mal za to, že v prejednávanej veci bola daná prekážka litispendencie v zmysle § 83 O.s.p., ktorá mala byť dôvodom pre zastavenie konania. Obe konania majú totiž rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo.

Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takom prípade konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr vždy zastaví podľa § 104 ods. 1 O.s.p. - čo je prípad tohto konania, v ktorom bol návrh otca podaný dňa 29.11.2011. Na základe uvedeného otec žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a konanie zastavil.

Právna zástupkyňa matky a ani kolízny opatrovník maloletého dieťaťa sa k odvolaniu otca písomne nevyjadrili.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p., vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením uznesenia podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého uznesenia prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh otca o nariadenie návratu maloletého E. F. F. K., nar. XX.XX.XXXX na územie a pod jurisdikciu Z. republiky, a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru; z uvedeného dôvodu, osvojac si dôvody napadnutého rozhodnutia, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods.2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

11CoP 193/2012-177

K doplneniu rozhodnutia prvostupňového súdu odvolací súd konštatuje, že v danej veci, predmetom ktorej je nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle právnych predpisov záväzných pre Slovenskú republiku - Dohovoru č. 119/2001 Z.z. o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, ktoré v spojení s ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred vnútroštátnymi predpismi, čo znamená, že súdy sa nimi musia riadiť a v súlade s nimi rozhodovať. Cieľom Dohovoru je pritom zabezpečiť okamžitý návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnene premiestnené do niektorého iného štátu, alebo je v ňom zadržované. Haagský Dohovor stavia medzi svoje popredné ciele obnovenie „status quo“, prostredníctvom okamžitého návratu dieťaťa, sleduje snahu obnoviť situáciu zmenenú jednostranne jedným z rodičov, ktorý neoprávnene zadržáva dieťa v inej krajine, aby meritórne rozhodnutie o opatrovníckom práve vydali orgány štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt predtým, ako bolo premiestnené. Dohovor sa nesnaží riešiť problém rozhodovania o tom, kto má opatrovnícke práva k dieťaťu, pretože spor vo veci samej, t.j. o opatrovníckych právach, sa má uskutočniť pred príslušnými orgánmi štátu, kde malo dieťa svoj obvyklý pobyt predtým, ako bolo premiestnené.

S poukazom na uvedené súd prvého stupňa v konaní nemohol opomenúť zmysel a cieľ Dohovoru, a v tomto kontexte v zmysle čl. 3 správne zamerlal svoje dokazovanie na zistenie miesta obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, existenciu opatrovníckeho práva a k okolnosti, či v prípade mal. E. F. F. K., nar. XX.XX.XXXX došlo k jeho neoprávnenému premiestneniu matkou, pričom so závermi ku ktorým dospel, sa plne stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že otec maloletého podal návrh na nariadenie návratu maloletého (nepretržite sa zdržujúceho od XX.XX.XXXX spoločne s matkou na území F. republiky) v čase, kedy odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania maloletého, po deň začatia konania pred súdom ako kompetentným orgánom na rozhodnutie o návrhu otca o nariadenie návratu, uplynula lehota viac ako jedného roka. S poukazom na uvedené, v súlade s druhou vetou článku 12 Dohovoru pri skúmaní, či sa maloletý už zžil s novým prostredím, po prihliadnutí k správe kolízneho opatrovníka maloletého, k potvrdeniu o návšteve

škôlky a detského lekára maloletého potom súd prvého stupňa správne ustálil, že dieťa sa v rodinnom prostredí u matky cíti dobre a bezpečne, je zdravé, vyvíja sa primerane veku, žije s matkou v prostredí, ktoré mu vytvára najlepšie podmienky pre všestranný rozvoj.

K odvolacím námietkam otca uvedených v odvolaní odvolací súd konštatuje, že podľa ustanovenia § 83 O.s.p. začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Uvedené ustanovenie vyjadruje prekážku začatia iného súdneho konania - litispendenciu, ktorá bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné súdne konanie v tej istej veci. Je treba prisvedčiť názoru otca, že litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla; v takomto prípade vždy konanie zastaví podľa § 104 ods. 1 O.s.p., a to spravidla konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Prekážka litispendencie je daná vždy, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. O totožnosť veci nejde, a nie je daná prekážka litispendencie, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov.

V prejednávanej veci, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a na odvolacím námietkam sa vzťahujúce listinné dôkazy odvolací súd dospel k záveru, že konanie prebiehajúce na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 EcuD/7/2010 o návrhu otca na uznanie rozhodnutia cudzozemského súdu, nepredstavuje prekážku litispendencie pre konanie o návrhu otca na nariadenie návratu maloletého podaného dňa 29.11.2011 na Okresnom súde Bratislava I z dôvodu, že v týchto konaniach nie je daná totožnosť skutkových okolností, od ktorých otec maloletého odvodzuje svoje právo. Je treba uviesť, že otec maloletého sa návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava I zo dňa 8. 11. 2010 (vedeného pod sp. zn. 9 EcuD 7/2010) domáha uznania súdneho rozhodnutia týkajúceho sa rodičovských práv a povinností - rozhodnutia Súdu pre maloletých v Marche č. 832/06 VG rozhodnutie č.815 Cron zo dňa 25.2.2010, ktorým bol maloletý zverený otcovi a matka maloletého bola vylúčená z rodičovskej autority. Vychádzajúc z obsahu uznesenia Okresného súdu Bratislava I, č.k. 9 EcuD 7/2010-25, zo dňa 17. 5.

11CoP 193/2012-179

2011 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 30. 9. 2011, č.k. 18CoE 351/2011 - 110 je možné skonštatovať, že otec sa uvedeným návrhom nedomáha nariadenia návratu maloletého dieťaťa skutkovo odôvodneného neoprávneným premiestnením maloletého matkou mimo územia Talianskej republiky v zmysle Dohovoru č. 119/2001 Z.z. o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 9. 2011, č.k. 18CoE 351/2011-110, ktorý v poslednom odstavci odôvodnenia usmernil súd prvého stupňa v tom, aby posúdil možnosť o uvedenom návrhu otca na uznanie súdneho rozhodnutia týkajúceho sa rodičovských práv a povinností - rozhodnutia Súdu pre maloletých vU. č. 832/06 VG rozhodnutie č.815 Cron zo dňa 25.2.2010 pokračovať v rámci exekučného konania o vydaní maloletého do cudziny. Na základe uvedeného odvolací súd posúdil námietky otca uvedené v odvolaní za nedôvodné.

S poukazom na uvedené, nezistiac žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na zmenu právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p..

Podľa § 18 ods. 1 O.s.p. účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať pred súdom vo svojej materčine alebo jazyku, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

S poukazom na to, že v súvislosti s prejednaním a rozhodnutím o odvolaní otca podaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 2.3.2012, č.k. 1P/241/2011-153 vzniknú trovy štátu

súvisiace s právom otca konať pred súdom vo svojej materčine, odvolací súd rozhodol o trovách štátu súvisiacich so zaobstaraním

prekladu tohto rozhodnutia tak, ako je uvedené v jeho výroku. Zaplatením nákladov tlmočníka odvolací súd plní svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 18 , v spojení s § 214 ods.4 O.s.p. (R.č. 21/1986).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.